

Histo-visie

Bronnen:

Nationaal Archief, toegangsnummer 1.11.06.14, inv.nrs. 1 en 60.

Nationaal Archief, toegangsnummer 1.11.06.14, inv.nrs. 1 en 60.

Ibidem, inv.nr. 54..

M.A. Hamm, *Famous families of New York* (New York 1902) 26. De auteur heeft het hier ook over de goede onderlinge verstandhouding.

W. Frijhoff, *De vergeten republiek. Zutphen en de Nieuwe Wereld in de zeventiende eeuw* (Amsterdam 2021) 37-38.

Aitken, *Distinguished families*, 4 en 5.

Shorto, *Nieuw Amsterdam*, 214. en 221 en 228.

J. Andries, *Nederlanders in Amerika* (Hilversum 1996) 32.

Willem Beeckman II

Gelijkgestemden

De religieuze opstelling van Stuyvesant paste goed bij Willem Beeckman. Beiden hadden een streng godsdienstige opvoeding genoten. Zo betreurde Willem het dat – toen hij met zijn al maar groeiend gezin in Delaware verbleef – hij twee van zijn zoontjes de vreugde van de doop moest onthouden. Zijn godsdienstige opvatting maakte dat hij zich dan ook heel goed kon vinden in het verzet van de gouverneur tegen het liederlijke gedrag van een aantal kolonisten. Het lijkt erop dat beide mannen goed met elkaar konden opschieten. Dat zou best bijzonder zijn, want van Stuyvesant is bekend dat hij nogal eigenwijs, arrogant en rechtlijnig was. Daarbij was hij niet bepaald fijn besnaard en tegenover andere geloven stelde hij zich weinig tolerant op. Vooral

Quakers en Joden moesten het bij hem ontgelden. Wat dat betreft toonde hij zich een fanatieke domineeszoon. Zelf had hij ook theologie gestudeerd. In het voetspoor van zijn vader had hij zich in Franeker laten inschrijven, maar een affaire met een meisje had hem genoopt een carrièreswitch te maken en zo was hij in dienst van de WIC geraakt. In 1643 werd hij namens de compagnie directeur in Curaçao. Omdat het Caribische gebied het domein van de Spanjaarden was kon een treffen met hen niet uitblijven. Bij een poging St. Maarten te veroveren op de Spanjaarden verloor Stuyvesant zijn rechterbeen. Hij overleefde een beenamputatie en liet zich een houten prothese met zilverbeslag aanmeten. Bij wat roerige vergaderingen herstelde hij de orde door met dat been stevig op de grond te

stampen.

Willem was anders dan Stuyvesant, maar hij deelde zijn afkeer wat betreft Quakers. Hij was communicatief sterker en beschikte over de nodige charme. Daarnaast was hij goed opgeleid, kwam hij uit een redelijk welgesteld milieu en was hij goed gemanierd. In een brief aan Stuyvesant werd hij omschreven als ‘een eerlijke en burgerlijke man’. Stuyvesant deelde deze mening.

Bestuurlijke carrière

Ondanks het verschil in karakter heeft hij het dus blijkbaar toch met de gouverneur goed kunnen vinden. Waar anderen zich al snel van Stuyvesant afwendden, is Willem hem blijven steunen. Er bestond tussen beiden niet alleen een goede werkrelatie, maar later ook een goede zakelijke relatie. Uiteindelijk werden beide families ook nog eens door een huwe-

lijk met elkaar verbonden.

Omdat Willem als financiële man een hoge functie binnen de West Indische Compagnie bekleedde, verkeerde hij daardoor in kringen die de bovenlaag van de jonge kolonie vormden. Daarnaast was hij koopman. In 1649 bezat hij zoveel geld dat hij diverse onroerende goederen aan kon kopen. In datzelfde jaar trouwde hij met Catalina de Boogh. Zij kwam uit een welgestelde familie. Het huwelijk stelde hem in staat om verder te klimmen op de sociale ladder. Hij kreeg steeds meer bestuurlijke taken. Zo werd hij in 1653 belast met het toezicht uitoefenen op en de bouw van een beschermende stadsmuur. In de bestrating van Wallstreet zijn nog altijd de contouren ervan te herkennen.

Niet alleen zijn aanzien steeg hierdoor, maar ook de afgunst. Zo ging in 1656 het gerucht rond dat zijn vrouw een relatie met de koopman en bestuurder Cornelis Steenwijck had. Zij zouden samen achter een bosje zijn betrapt. De affaire vormde een bedreiging voor Willems positie en aanzien. De beschuldiging moest dus van tafel. Uit een nader onderzoek kwam naar voren dat de roddel van een voormalige prostitué afkomstig was. Zij werd veroordeeld tot het betalen van de boete van 1.000 gulden. Het geen toen een immens bedrag was. Het hoogte van de boete geeft ook aan dat Willem een man van aanzien was, wiens naam je niet straffeloos kon bezoe-delen. De kwestie heeft de carrière van hem niet belemmerd. Hij kon inmiddels al terugkijken op een prachtige loopbaan. Zo was hij in 1653 aangesteld tot één van de vijf schepenen. Al eerder – in 1652 – was hij luitenant van de burgerwacht geworden en was hij gekozen tot lid van het college van negen mannen. Dit negental diende de gouverneur met adviezen bij te

Nieuw Amsterdam

staan. Uit de procedure blijkt dat Willem bij Stuyvesant inderdaad goed aangeschreven stond. De bevolking diende namelijk een dubbeltal op te stellen. Zij die gerekend konden worden tot 'de notabelste, redelijkste, eerlijkste en aanzienlijkste' personen, kwamen voor verkiezing in aanmerking. Willem werd dus blijkbaar tot deze categorie gerekend. Vervolgens werd uit dit dubbeltal door de gouverneur negen vertegenwoordigers gekozen. Stuyvesant lag in die tijd met vele kolonisten overhoop. Dat de keuze op Willem viel, mag worden gezien als een bevestiging van het feit dat Stuyvesant in hem een medestander zag.